



ΟΙ ΜΕΓΆΛΕΣ ΙΔΕΕΣ ΜΙΚΡΑΪΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Αν η ζωή μας ήταν χαζοχαρούμενη ταινία, τότε θα μπορούσαμε να πιστέψουμε πως ό,τι γίνεται μέσα σε αυτήν από κάποιους άλλους που αποφασίζουν για εμάς χωρίς εμάς το κάνουν για το καλό μας. Ευχάριστα λοιπόν θα τυλιγόμασταν με ένα πέπλο αταραξίας καθώς θα έπεφταν οι τίτλοι τέλους.

Σε έναν αλλοτριωμένο κόσμο που συντηρείται με τα ίδια του τα φεύδη, η θέα των πολυσινεμά θέλει να κάνει αθέατα τα αντικρουόμενα κοινωνικά συμφέροντα. Σε ίδιο τόπο και χρόνο και με το πρόσχημα της ανάπτυξης, ένας προαστιακός σιδηρόδρομος συντελεί στην υποβάθμιση των απαξιωμένων γειτονιών.

Δεν μας μένει άλλη επιλογή παρά να αρνηθούμε οποιαδήποτε αταραξία και τίτλους τέλους όσον αφορά τη ζωή μας.

Αρχές Γενάρη, Ρόδος, στα "διεθνή ύδατα" του αιγαίου. Κι ενώ τα γιορτινά λαμπιόνια θόλωναν ακόμη με το "άγιο φως" της κατανάλωσης τους δρόμους της πόλης, η είδηση του πνιγμού 30 "λαθρο"μεταναστών μάλλον δεν άγγιξε τις "ευαίσθητες" γιορτινές χορδές. Τριάντα νεκροί, που δεν πρέπει να χαλάνε τις γιορτινές μας φευδαισθήσεις, που δεν χωράνε μέσα σε αυτές. Ανήκουν αλλού: στις αυτοκρατορικές βόμβες, στις μεταναστευτικές πολιτικές, στις νάρκες στα σύνορα, στους υγρούς τους τάφους, στην οικονομική εξαθλίωση, στις ταπεινώσεις των ένστολων φρουρών, στα θεσμισμένα βλέμματα αποστροφής. Αλλά και εδώ: στον ευκαιριακό ανθρωπισμό του πρώτου κόσμου, στα μονόστηλα των εφημερίδων, στην πρόσκαιρη θλίψη που θα ξεχαστεί στην πρώτη διαφήμιση, στη σιωπή... Και οι όποιες φευδαισθήσεις δεν αρκούν για να επικαλύψουν την ίδια την πραγματικότητα: ότι η δική τους μοίρα αφορά το κομμάτι ενός γενικευμένου πολέμου ενάντια στις ίδιες μας τις ζωές.

Τα εργατικά ατυχήματα

είναι δολοφονίες των αφεντικών

Ο θάνατος του "Ξένου" εργάτη Μπόκα στις 16/12/03, καθώς και άλλων δυο στο πρώτο δεκαήμερο του Ιανουαρίου σε εργοτάξια του 2004, ήρθαν να προσθέσουν κι άλλο αίμα στην ήδη αιματοβαμμένη διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων της Αθήνας.

Οι 150 νεκροί κι οι εκατοντάδες τραυματίες, λόγω της εντατικοποίησης της εργασίας και των ανύπαρκτων μέτρων ασφαλείας, στα εργασιακά κάτεργα την περασμένη χρονιά, καταδεικνύουν με τον πιο στυγνό τρόπο πόσο αμελητέες θεωρούν τις ζωές μας η αστική δημοκρατία, το κράτος και τα αφεντικά, αλλά και πόσο ανενδοίαστα (φυσικά) θυσιάζουν - δολοφονούν ανθρώπους στο βωμό των συμφερόντων τους.

Πόσο πρόθυμοι είναι όμως οι καταπιεσμένοι να παίζουν κορώνα-γράμματα τις ίδιες τους τις υπάρξεις για τα κέρδη των αφεντικών τους;

Και για πόσο;

Έκτακτο Στρατοδικείο Νο 2

Στις 9 Φλεβάρη ξεκινάει η δίκη των κατηγορουμένων για συμμετοχή στον Επαναστατικό Λαϊκό Αγώνα. Και σε αυτήν την περίπτωση το στρατοδικείο των φυλακών Κορυδαλλού είναι έτοιμο να προσφέρει μια "δίκαιη δίκη", όπως αυτήν την ορίζουν τα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Πόσο "δίκαιη" όμως θα είναι κι αυτή η δίκη και τι αλήθεια σημαίνει "δίκαιο" για την κυριαρχία;

Όταν έχει προηγηθεί η δίκη της υπόθεσης της Ε.Ο. 17Ν κι όταν έχουν κατοχυρωθεί δικονομικές διαδικασίες που παραπέμπουν στον ολοκληρωτισμό;

Όταν έχουν εγκαθιδρυθεί τα λευκά κελιά;

Όταν έχει προηγηθεί (στα πλαίσια και των παγκόσμιων αντιτρομοκρατικών μέτρων) ένας τεράστιος ιδεολογικός και "φυσικός" πόλεμος της κυριαρχίας απέναντι σε κάθε ένοπλη ομάδα κι όχι μόνο;

Και όταν μάλιστα για τους κατηγορούμενους της υπόθεσης του Ε.Λ.Α. δεν υπάρχουν ούτε γιάφκες, ούτε δαχτυλικά αποτυπώματα, ούτε κλειδιά αλλά οι όποιες κατηγορίες στηρίζονται σε αναξιόπιστες μαρτυρίες;

Είναι σίγουρο πως η αστική δημοκρατία -και σε αυτήν την περίπτωση- θα επιχειρήσει κάτω από το μανδύα μιας "δίκαιης δίκης" να καταδικάσει με συνοπτικές διαδικασίες και με ποσοστιαίες αναγνωρίσεις τους κατηγορουμένους για την υπόθεση του Ε.Λ.Α.

Θα επιχειρήσει, σε μια περίοδο ύφεσης των κοινωνικών αγώνων, να ολοκληρώσει -με τον πιο επιθετικό τρόπο- τον κύκλο των διώξεων απέναντι στις ένοπλες ομάδες.

Η επιθετικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών στην περίπτωση του Ε.Λ.Α., μιας ανενεργούς από το 1996 ένοπλης ομάδας, καταδεικνύει ότι απώτερος στόχος των μηχανισμών δεν είναι η ίδια η ομάδα και το "κλείσιμο παλαιών λογαριασμών", αλλά η επέκταση της καταστολής προς όλους τους αδιάλλακτους κοινωνικούς αγώνες. Τα έκτακτα στρατοδικεία και οι τρομονόμοι φτιάχτηκαν για να μείνουν. Και αν σήμερα στοχεύουν "τρομοκράτες" αύριο θα στοχεύουν κάθε κοινωνική αντίσταση και αγώνα που αδιαφορεί για τα όρια της αστικής νομιμότητας. Θα μας βρουν μπροστά τους.

